

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 20 februari 2018 met nummer RvVb/A/1718/0560
in de zaak met rolnummer 1516/RvVb/0702/A

Verzoekende partijen	1. de heer Paul VAN THIELEN , wonende te 2560 Nijlen, Bevel-Dorp 11 2. mevrouw Lieve VAN DYCK , wonende te 2560 Nijlen, Bevel-Dorp 11
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN
Tussenkommende partij	de heer Marcel BEIRINCKX vertegenwoordigd door advocaat Guy CAMBRE met woonplaatskeuze op het kantoor te 2600 Antwerpen, Grote Steenweg 408 B

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 5 juli 2016 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 4 mei 2016.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Nijlen van 14 december 2015 niet ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de tussenkommende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het aanpassen, regulariseren en deels verplaatsen van bestaande duivenhokken in agrarisch gebied op een perceel gelegen te 2560 Nijlen, Bevel-Dorp 9, met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie A, nummer 27P.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkommende partij verzoekt met een aangetekende brief van 29 augustus 2016 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkommende partij met een beschikking van 17 oktober 2016 toe in de debatten.

De verwerende partij dient geen antwoordnota maar wel het administratief dossier in. De tussenkommende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partijen dienen geen wederantwoordnota in. De verwerende partij dient geen laatste nota in. De tussenkommende partij dient geen laatste schriftelijke uiteenzetting in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 9 januari 2018.

Advocaat Guy CAMBRE voert het woord voor de tussenkomende partij.

De verzoekende partijen verschijnen schriftelijk.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

De artikelen 37 en 38 DBRC-decreet zijn van toepassing zoals gewijzigd door het decreet van 9 december 2016.

III. TUSSENKOMST

De tussenkomende partij verzoekt met een aangetekende brief van 29 augustus 2016 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkomende partij met een beschikking van 17 oktober 2016 toe in de debatten.

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

IV. FEITEN

1.

De verwerende partij verleent op 11 april 2013 een stedenbouwkundige vergunning voor het regulariseren van een “bestaand vrijstaand duivenhok en het oprichten van een bijgebouw/duivenhok”.

Deze beslissing wordt vernietigd met een arrest van de Raad nr. A/2014/0782 van 18 november 2014. In het arrest wordt onder meer overwogen:

“ ...

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de aanvraag, voor zover gelegen in agrarisch gebied, in overeenstemming is met die bestemming om reden dat “de professionele duivenmelkerij kan beschouwd worden als een para-agrarisch bedrijf, waarvan de activiteit onmiddellijk aansluit bij de landbouw en erop afgestemd is”.

Er valt echter niet in te zien op welke wijze het professioneel “beoefenen van de duivensport” zou kunnen aansluiten bij landbouw en dan nog op een zodanige wijze dat deze activiteit thuishoort in agrarisch gebied.

...”

2.

De tussenkomende partij dient op 3 augustus 2015 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Nijlen een nieuwe aanvraag in, ditmaal voor “het aanpassen, regulariseren, en

deels verplaatsen van bestaande duivenhokken in agrarisch gebied” op een perceel gelegen te 2560 Nijlen, Bevel-Dorp 9.

De tussenkomende partij is eigenaar van het betrokken bouwperceel. Het wordt verhuurd aan de heer Jelle Roziers die, volgens de gegevens van de aanvraag, op dit perceel een eenmanszaak uitbaat als “professioneel (...) landbouwer, met de specialiteiten: pluimveehouderij, het fokken van dieren en de groothandel in levende dieren”.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Mechelen’, vastgesteld met koninklijk besluit van 5 augustus 1976 deels in woongebied en deels in agrarisch gebied.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 16 september 2015 tot en met 16 oktober 2015, dienen de verzoekende partijen een bezwaarschrift in.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Beleidscoördinatie en Omgeving adviseert op 29 september 2015 als volgt:

“ ...

Uw adviesaanvraag over het aanpassen, regulariseren en deels verplaatsen van bestaande duivenhokken werd vanuit landbouwkundig standpunt onderzocht en er is geen overwegend bezwaar tegen het aanpassen, regulariseren en deels verplaatsen van bestaande duivenhokken.

Gelet op de ligging in de achtertuinzone van een woning betreft het uit landbouwkundig eerder een kwestie van een goede ruimtelijke ordening.

De afdeling Beleidscoördinatie en Omgeving sluit zich dan ook bij de beslissing die in alle wijsheid zal genomen worden door het college van Burgemeester en Schepenen.

...”

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert op 10 december 2015 ongunstig.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 14 december 2015 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij. Het college beslist onder meer:

Tegen deze beslissing tekenen de verzoekende partijen op 21 januari 2016 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 10 maart 2016 om dit beroep in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren. Het advies luidt onder meer als volgt:

“ ...

(1) De aanvraag is in overeenstemming met de planologische bestemming van het gewestplan.

Volgens het vastgestelde gewestplan van Mechelen (goedgekeurd bij KB van 5 augustus 1976) ligt het perceel van de aanvraag grotendeels in woongebied en deels in agrarisch gebied.

Het door de beëdigd landmeter Erik Ceulernans opgemaakt plan van 30 mei 2015 toont aan dat de 2 te regulariseren duivenhokken volledig in agrarisch gebied liggen. Het woonhuis, inclusief de aangebouwde bijgebouwen, liggen volledig in woongebied.

De in de aanvraag vermelde duivenhokken worden opgericht in functie de onderneming Queens Valley Loft, een eenmanszaak die in 1 juni 2014 werd, opgericht en Bevel-Dorp 9 als maatschappelijke zetel heeft. Volgens de Kruispuntbank van Ondernemingen heeft deze zaak te volgende hoofdactiviteiten:

- pluimveehouderijen, m.u.v. kippenkwekerijen;*
- fokken van andere dieren;*
- groothandel in levende dieren, m.u.v. levend vee.*

De zaakvoerder, Jelle Roziers, spitst zich sinds 1 juni 2016 op deze locatie toe op het professioneel fokken, opkweken en opleiden van sportduiven.

De minimale duivenpopulatie bedraagt volgens de aanvraagnota minimaal 150 duiven én maximaal 300 duiven, waarvan er maximaal 120 uitvliegen. De toename tot de maximale populatie en de afname gebeuren in de periode februari - oktober. Er zijn ongeveer 50 kweekkoppels (= 100 duiven), die nooit uitvliegen. Ook de jongen voor commerciële doeleinden vliegen nooit uit. De jongen die opgeleerd worden (= ongeveer 120 duiven), worden gespeend in 2 groepen (= 2 lossingen van . 60 duiven). Vanaf het spenen verkleinen de groepen door handmatige en/of natuurlijke selectie.

Het uitvliegen van de duiven is nodig om een duif te trainen als sportduif. Het is met andere woorden inherent aan het kweekproces van de sportduiven en het creëren van meerwaarde van de gekweekte duiven. Van maart tot mei vliegen de duiven 5 à 6 dagen per week, gedurende 1 uur per dag. In maart met 1 ploeg, in april en mei met 2 ploegen. Van juni tot juli worden de duiven met de wagen weggebracht naar de lossingsplaats en keren ze aansluitend terug. Dit gebeurt 5 keer per week, tenzij het weer op de vliegroute ongunstig is. Dan wordt er rond de duivenhokken getraind. In augustus worden de duiven 3 keer per week naar de lossingsplaats gebracht. Van september tot februari vliegen de duiven niet uit. Er is in die periode geen training, noch rond het hok, noch met de wagen.

De constructies en hun aanhorigheden op het terrein van de aanvraag bieden ruimte aan een populatie van minimaal 150 duiven en maximaal 300 dieren. De aanvrager toonde reeds bij een vorige aanvraag aan dat een dergelijk duivenpopulatie volstaat om een leefbare onderneming te exploiteren.

Er is wel degelijk sprake van een para-agrarische onderneming.

De hoofdactiviteit betreft het fokken kweken en africhten/opleiden van duiven. Dit gebeurt met het oog op de verkoop van de duiven en kan vergeleken worden met het opkweken van bijvoorbeeld kippen of varkens met dat verschil dat de fokkerij niet gericht is op vleesproductie en dat het eindproduct niet in de voedselketen opgenomen wordt. De voorgestelde activiteit vertoont vanuit deze invalshoek gelijkenissen met andere binnen het , agrarisch gebied toegelaten kweekprojecten met (ren)paarden. Het betreft een productiegerichte para-agrarische onderneming waarbij in hoofdzaak handelingen aan en/of met duiven worden verricht, die primair gericht zijn op het voortbrengen, africhten en trainen en verhandelen van de dieren. Nergens is wettelijk• vastgelegd dat het kweken van gevogelte ten dienste moet staan van de vlees- of eierproductie ten behoeve van de mens om als pluimvee te worden ingedeeld. Immers wordt de opkweek van sierkippen en -

hoenen eveneens aanzien als aan de landbouw verwante activiteit kan worden beschouwd. Ook het kweken van sierplanten staat niet in functie van de voedselketen en wordt toch als agrarische activiteit aanschouwd.

De aangevraagde bedrijfsactiviteiten van Queens Valley Loft, zijn dan ook inpasbaar in het agrarisch gebied. Dit wordt ook bevestigd door het gunstig advies van Landbouw en Visserij van 29 september 2015.

De beoordeling beperkt zich tot de 2 te regulariseren duivenhokken, die het onderwerp zijn van de aanvraag. De overige constructies op het perceel (bestemming 'woongebied'), die volgens het eerder genoemde proces-verbaal werden opgericht zonder stedenbouwkundige vergunning, maken geen deel uit van de aanvraag.

(...)

9. GOEDE RO: niet OK

Toelichting:

Het oprichten van 2 duivenhokken met een gezamenlijke oppervlakte van 75m² wijst op een eerder intensieve uitoefening van de bedrijfsactiviteit (het opkweken van sportduiven voor de verkoop ervan). Dit blijkt ook uit de aanvraagnota, waarin wordt gesteld dat de minimale populatie 150 duiven bedraagt. De maximale populatie kan zelfs 300 duiven bedragen.

Uit de aanvraagnota (met tijdstabel op dag- en jaarbasis) blijkt dat er minstens gedurende 6 maanden per jaar zeer frequent duiven zullen in- en uitvliegen. Zowel bij het in- als uitvliegen zullen telkens grote groepen (ongeveer 60 dagen) over of langsheen de omliggende percelen moeten vliegen. Bij ongunstig weer wordt er zelfs uitsluitend rond het hok getraind.

Een dergelijke schaalgrootte en intensiteit wijkt af van de traditionele, kleinschalige "duivenmelkerij", dat sinds mensenheugenis een aan het dorpsleven verwante activiteit is, en gaat bovendien gepaard met verschillende hinderaspecten (visuele hinder, geluidshinder, hinder door fecaliën) zoals ook blijkt uit de bezwaren en het beroepschrift. De aanvraag is wat betreft de hinderaspecten ook zeer onduidelijk over de totaliteit van de activiteiten op het perceel.

Deze activiteiten beperken zich immers niet tot het gedeelte van het terrein dat in agrarisch gebied ligt. De aan het woonhuis grenzende bijgebouwen (woongebied) worden immers ook gebruikt voor het fokken, kweken en opleiden van sportduiven. Dit blijkt ook uit de bij de aanvraag gevoegde foto's. Deze constructies bevinden zich nog dicht bij de woningen van omwonenden.

De percelen links en rechts van de aanvraag Zijn gelegen in de goedgekeurde niet-vervallen verkaveling 011/012(1) van 14 oktober 1966. Deze aanpalende percelen kennen een louter klassieke, residentiële invulling (eengezinswoning + tuin + bijgebouwen in functie van het wonen).

De intensieve, para-agrarische invulling op het perceel van de aanvraag overschrijdt de aanvaardbare te verwachten hinder voor de omliggende woningen, zoals ook blijkt uit de bezwaren en het beroepschrift. De door de aanvrager voorgestelde maatregelen komen onvoldoende tegemoet aan de te verwachten hinder:

- *het is niet duidelijk hoeveel duiven nog wel over de aanpalende percelen zouden vliegen;*
- *indien de duiven om de boom op het rechts aanpalende perceel moeten cirkelen, kunnen zij nog steeds over het aanpalende perceel vliegen;*
- *indien de wind uit een andere richting waait, doorkruisen de aanvliegroutes de aanpalende percelen;*
- *zeer vage informatie over de impact van de lichtflits op de omgeving;*
- *de gedetailleerde tijdstabel toont net aan dat er zeer frequent grote groepen duiven zullen in-en uitvliegen.*

...

Na de hoorzitting van 15 maart 2016 beslist de verwerende partij in zitting van 17 maart 2016 om haar uitspraak te verdagen in afwachting van een plaatsbezoek. Het plaatsbezoek gaat door op 22 april 2016.

Na het plaatsbezoek adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar in zijn verslag van 28 maart 2016 om de stedenbouwkundige vergunning te weigeren. Hij stelt in zijn verslag het volgende:

“ ...

De afweging van de hinder dient ie gebeuren t.o.v. een max. capaciteitsbezetting van 300 duiven.

Het oprichten van 2 duivenhokken met een gezamenlijke Oppervlakte "van 75m² wijst op een eerder intensieve uitoefening van de bedrijfsactiviteit (het opkweken van sportduiven voor de verkoop ervan). Dit blijkt ook uit de aanvraagnota, waarin wordt gesteld dat de minimale populatie 150 duiven bedraagt. De maximale populatie kan zelfs 300 duiven bedragen.

De aanvrager stelt in zijn tussenkomst dat het aantal duiven voor 2016 werd teruggebracht tot 140 stuks en dat daardoor de impact van zijn bedrijfsvoering is afgenomen.

De voorliggende aanvraag betreft echter het regulariseren en verplaatsen van de bestaande hokken, maar niet het verkleinen ervan. Bijgevolg voorziet de aanvraag niet in een daling van de capaciteit overeenkomstig met het aantal ringen waar hij naar verwijst.

Tijdens het plaatsbezoek kon worden vastgesteld dat de aanwezige hokken inderdaad niet op volledige capaciteit benut zijn. Deze vaststelling strookt met een mogelijk verschil tussen het aantal aanwezige duiven en de maximale capaciteit.

De beoordeling van de impact van de bedrijfsvoering van de aanvrager mag dan ook niet gebaseerd worden op het aantal ringen en/of duiven dat op een bepaald moment in de tijd aanwezig is, maar moet afgewogen worden aan de hand van de capaciteit van de constructies.

Slechts een aanvraag waarbij de maximale gezamenlijke capaciteit van de constructies op het terrein wordt teruggebracht, kan aanleiding geven tot een herevaluatie van de potentiële hinder.

Dergelijke intensiteit overstijgt de aanvaardbare hinder voor het naastgelegen woongebied.

Uit de aanvraagnota (met tijdstabel op dag- en jaarbasis) blijkt dat er minstens gedurende 6 maanden per jaar zeer frequent duiven zullen in- en uitvliegen. Zowel bij het in- als

uitvliegen zullen telkens grote groepen (ongeveer 60 dagen) over of langsheen de omliggende percelen moeten vliegen. Bij ongunstig weer wordt er zelfs uitsluitend rond het hok getraind.

Een dergelijke schaalgrootte en intensiteit wijkt af van de traditionele, kleinschalige "duivenmelkerij", dat sinds mensenheugenis een aan het dorpsleven verwante activiteit is, en gaat bovendien gepaard met verschillende hinderaspecten (visuele hinder, geluidshinder, hinder door fecaliën) zoals ook blijkt uit de bezwaren en het beroepschrift.

Uit het plaatsbezoek bleek dat de bedrijfsvoering van de aanvrager zich niet beperkt tot de hokken die deel uitmaken van de aanvraag.

De bedrijfsactiviteiten beperken zich immers niet tot het gedeelte van het terrein dat in agrarisch gebied ligt. De aan het woonhuis grenzende bijgebouwen (woongebied) worden immers ook gebruikt voor het fokken, kweken en opleiden van sportduiven. Dit blijkt ook uit de bij de aanvraag gevoegde foto's. Deze constructies bevinden zich nog dicht bij de woningen van omwonenden.

Tijdens het plaatsbezoek verklaarde de aanvrager zich bereid de constructies aanpalend aan de woning, die gebruik worden voor de duivenkweek te slopen, en de duiven die hierin aanwezig waren onder te brengen in de hokken die voorwerp uitmaken van de aanvraag.

Echter maakt het bijgebouw dat paalt aan de woning, geen onderdeel uit van voorliggende aanvraag en kan sloop van dit gebouw niet bij een eventuele vergunning betrokken worden.

De provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar stelt dan ook voor om het oorspronkelijk standpunt niet aan te passen, het beroep in te willigen en geen vergunning te verlenen.

Zoals reeds aangehaald in het oorspronkelijke verslag van de PSA overschrijdt de intensieve, para-agrarische invulling op het perceel van de aanvraag, zeker bij gebruik van de maximale capaciteit, de aanvaardbare te verwachten hinder voor de omliggende woningen.

...

De verwerende partij verklaart het beroep op 4 mei 2016 ongegrond en verleent een stedenbouwkundige vergunning. De verwerende partij beslist voor wat betreft de verenigbaarheid met de planologische bestemmingsvoorschriften eensluidend met het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar. Met betrekking tot de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening overweegt de verwerende partij:

“ ...

De aanvraag is in overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening.

Bij de beoordeling van het aangevraagde is rekening gehouden met de in de omgeving bestaande toestand. De overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld aan de hand van aandachtspunten en criteria die betrekking hebben op de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten én het bodemreliëf, en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen. Het aangevraagde werd met inachtneming van al deze aspecten onderzocht. Er wordt dieper ingegaan op de voor de aanvraag noodzakelijke of relevante elementen.

De deputatie acht de schaal van de uitbating aanvaardbaar in zijn omgeving.

De provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar stelde in zijn verslag dat de intensieve, para-agrarische invulling op het perceel van de aanvraag de aanvaardbare te verwachten hinder voor de omliggende woningen overschrijdt.

Verder werd in dat verslag gesteld dat de, door de aanvrager voorgestelde maatregelen onvoldoende tegemoet komen aan de te verwachten hinder.

De vergunningsaanvrager bracht echter gegevens bij waaruit blijkt dat deze voor zijn duivenhokken slechts 150 ringen besteld. Iedere (sport)duif dient voorzien te zijn van een ring. Indien dit niet het geval is kan de aanvrager, na controle vanuit de Koninklijke Belgische Duivenbond (KBDB) worden gesanctioneerd.

Hiermee toont de aanvrager aan dat het aantal duiven beperkter is dan werd ingeschat door de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar in zijn verslag.

De deputatie oordeelt verder dat hokken met 150 geringde duiven niet vreemd zijn aan de traditionele, kleinschalige "duivenmelkerij", die sinds mensenheugenis een aan het dorpsleven verwante activiteit is.

In het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar werd ook aangehaald dat uit de aanvraagnota (met tijdstabel op dag- en jaarbasis) blijkt dat er minstens gedurende 6 maanden per jaar zeer frequent duiven zullen in- en uitvliegen.

De deputatie oordeelt dat het echter gaat over een duivenkweker en geen recreant. Daardoor wordt zeer gericht gekozen welke duiven op welke vluchten worden ingezet. Gezien er in verschillende reeksen gevlogen wordt zullen ook nooit alle duiven van de bewoner gelijktijdig uitvliegen.

Daardoor wordt de hinder die eigen is aan deze beoefening gespreid.

Het project veroorzaakt geen abnormale inkijk op de omliggende percelen.

*De inplanting van de hokken laat voldoende afstand tot de perceelsgrenzen om inbreuken op artikel 159 van het burgerlijke wetboek (inzake lichten en zichten) te vermijden.
...*

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

De verzoekende partijen voeren aan "vergunning niet verenigbaar met planologische context cfr. art. 4.3.1, §1, 1° VCRO en schending formele motiveringsplicht cfr. art. 2 en 3 wet 29 juli 1991".

Zij zetten uiteen:

" ...

Verzoekers verwijzen vooreerst naar het aspect 'verenigbaarheid met de planologische context' zoals opgenomen in het verleende advies van de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar dd. 10 december 2015, hetgeen luidt als volgt:

"Verenigbaarheid met het gewestplan

De aanvraag is strijdig met de voorschriften van het gewestplan ter plaatse. De aanvraag kan niet gezien worden als een para-agrarische activiteit.

De raad voor vergunningsbetwisting heeft in een eerder dossier via arrest nr. A/2014/0782 van 18 november 2014 het volgende geoordeeld:

'er valt niet in te zien op welke wijze het professioneel beoefenen van de duivensport zou kunnen aansluiten bij landbouw en dan nog op een zodanige wijze dat deze activiteit thuishoort in agrarisch gebied. In de mate dat het beoefenen van de duivensport wordt beschouwd als een para-agrarische activiteit, schendt de bestreden beslissing artikel 11.4.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen."

Het besluit van de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar luidt als volgt:

"Uit bovenstaande motivering blijkt dat de aanvraag niet in overeenstemming is (of kan gebracht worden mits het opleggen van de nodige voorwaarden) met de wettelijke bepalingen.

Het advies van de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar luidt:

Het voorgestelde ontwerp is niet conform de voorschriften van het gewestplan, het gevraagde is niet verenigbaar met de planning voor het gebied."

Het besluit van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar dd. 10 maart 2016 luidt als volgt (zie stuk 4):

"het bedrijf is niet verenigbaar met zijn onmiddellijke residentiële omgeving. De inplanting op de voorgestelde locatie is schadelijk voor de woonkwaliteit van de aanpalende percelen."

Verzoekers sluiten zich integraal aan bij deze zienswijze.

Conform artikel 11.4.1 KB 28 december 1972 kan in agrarisch gebied:

(...)

De Bestendige Deputatie stelt in haar motiverend gedeelte vooreerst dat de twee te regulariseren duivenhokken volledig in agrarisch gebied zouden liggen. Vervolgens wordt een uitvoerige toelichting gegeven waarom de activiteiten van aanvrager "sedert 1 juni 2016?!" betrekking zouden hebben op het fokken en opkweken van duiven, veeleer dan op het beoefenen van de duivensport, hetgeen slechts een nevenactiviteit zou zijn. Hieruit wordt alsdan zeer kort door de bocht en nogmaals geheel tegenstrijdig met de zienswijze van de Raad voor vergunningsbetwistingen gesteld dat het zou gaan om een para-agrarische onderneming dewelke inpasbaar zou zijn in landbouwgebied.

Quod absolute non!

Uit de reeds uitvoerig gevoerde procedure, alsook uit het inmiddels omvangrijk dossier, blijkt zondermeer dat de duivensport geenszins slechts een nevenactiviteit is!

De door de Deputatie gehanteerde motivering is niet afdoende aangezien het professioneel karakter van de activiteit een determinerend karakter heeft bij de beoordeling van de vergunningsaanvraag. Indien de aanvrager niet als professioneel wordt beschouwd, en recreatief duiven houdt, is de activiteit in strijd met de van toepassing zijnde bestemmingsvoorschriften en dient de vergunning te worden geweigerd conform art. 4.3.1, § 1, 1° VCRO.

Naast het professioneel karakter dient eveneens te worden aangetoond dat er gebeurlijk sprake is van een agrarisch dan wel para-agrarische activiteit. Ook dit blijkt niet afdoende uit het bestreden besluit.

De Deputatie baseert haar besluit op de activiteiten omschreven in de eenmanszaak Queens Valley Loft, stellende dat de zaakvoerder zich sinds 1 juni 2016 toespitst op het professioneel fokken, opkweken en opleiden van sportduiven.

Hiervan ligt GEEN ENKEL bewijsstuk voor!!

Verzoekers verwijzen wederom naar het eerder arrest van de Raad alwaar de para-agrarische activiteit in hoofde van aanvrager manifest werd afgewezen. Het is dan ook overduidelijk dat aanvrager opvolgend op misleidende wijze tracht voor te houden dat dergelijke activiteit wel aanwezig zou zijn, quod absolute non.

*Voorts maakt de Deputatie gewag van een minimale duivenpopulatie van 150 duiven en maximaal 300 duiven, waarvan er **maximaal 120 zouden uitvliegen**. De toename tot de maximale populatie en de afname gebeuren in de periode februari-oktober. Er zijn ongeveer 50 kweekkoppels (= 100 duiven), **die nooit uitvliegen**. Ook de jongen voor commerciële doeleinden vliegen nooit uit. De jongen die opgeleerd worden (= ongeveer 120 duiven), worden gespeend in 2 groepen (= 2 lossingen van 60 duiven).*

Wederom wordt aanvrager aldaar op zijn woord geloofd, alwaar de voorliggende stukken (zie fotodossier onder stuk 7) klaarblijkelijk het tegendeel bewijzen.

Begrijpen wie begrijpen kan.

Verzoekers brengen foto's bij waarop respectievelijk 130 tot 187 duiven in de lucht te tellen zijn.

De motivering van aanvrager op papier klinkt zeer mooi, doch de realiteit spreekt boekdelen en de miserie ter plaatse is en blijft voor verzoekers.

Indien de onderneming werkelijk gericht zou zijn op het professioneel fokken, opkweken en opleiden van sportduiven dient aanvrager hiervan de bewijsstukken voor te leggen. Verzoekers denken maar aan boekhoudkundige stukken waaruit blijkt dat betreffende duiven eenmaal gekweekt en opgeleid allemaal verkocht worden. Dit is geenszins het geval.

Uit het bestreden besluit blijkt niet, minstens onvoldoende, dat de activiteit vooreerst een professionele activiteit betreft en vervolgens dat deze activiteit als (para)-agrarisch kan worden beschouwd.

Gelet op het belang van .de invulling/beoordeling van het professioneel karakter in onderhavig dossier, dient te worden vastgesteld dat de Deputatie hieromtrent niet op

afdoende wijze heeft gemotiveerd hetgeen zondermeer een schending betreft van haar formele motiveringsplicht cfr. art. 2 en 3 wet 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel. De Deputatie verwijst niet naar stukken die haar standpunt onderbouwen.

*Gelet op het bovenstaande is er sprake van een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.
...*

De tussenkomende partij repliceert:

“ ...

De Deputatie baseert haar besluit op de activiteiten omschreven in de éénmanszaak QUEENS VALLEY LOFT stellende dat de zaakvoerder zich sinds 1 juni 2016 (materiële vergissing uit de stukken blijkt afdoende dat 1 juni 2014 wordt bedoeld) toespitst op het professioneel fokken, opkweken en opleiden van sportduiven.

Ten onrechte stelt wederpartij dat hiervan geen enkel bewijsstuk werd voorgelegd; Verzoeker verwijst naar volgende stukken :

- Inschrijving Kruispuntbank 01.06.2014 (zie stuk 1)*
- saldi balans grootboekrekeningen 01.01.2015 tot 31.12.2015 (zie stuk 2)*
- bij wijze van voorbeeld factuur van verkoop van gekweekte en opgeleide duiven . Klanten van verzoeker wensen discretie.*

...”

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partijen voeren in essentie aan dat de verwerende partij zich enkel steunt op de activiteiten zoals omschreven in de eensmanszaak Queens Valley Loft om te stellen dat de zaakvoerder zich sinds 1 juni 2016 toespitst op het professioneel fokken, kweken en opleiden van sportduiven. Volgens de verzoekende partijen wordt de aanvrager op zijn woord geloofd, terwijl geen enkel bewijsstuk voorligt van een professionele activiteit en evenmin van het feit dat de activiteit als para-agrarisch kan worden beschouwd.

2.

Het wordt niet betwist dat het aangevraagde is gelegen in agrarisch gebied.

Artikel 11.4.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (hierna: het inrichtingsbesluit) bepaalt onder meer wat volgt:

“De agrarische gebieden zijn bestemd voor landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven (...).”

De overheid, die over een aanvraag op grond van deze bepaling beschikt, dient na te gaan of het uit stedenbouwkundig oogpunt wel om een werkelijk landbouwbedrijf gaat, met andere woorden of

in redelijkheid kan worden aangenomen dat de betrokken bouwwerken wel degelijk een landbouwbestemming hebben. Aan de hand van de voorgelegde stukken dient de vergunningverlenende overheid zich ervan te vergewissen of het voorliggende ontwerp geen voorwendsel is om een gebouw op te trekken dat niet in agrarisch gebied thuishoort.

Alhoewel op de eerste plaats de aanvrager de constructie kwalificeert waarvoor hij de vergunning aanvraagt, komt het nadien de vergunningverlenende overheid toe uit te maken wat het werkelijke gebruik is waartoe de bouwwerken bestemd zijn en mede daarop steunende, de bouwaanvraag zowel in feite als in rechte op haar toelaatbaarheid uit stedenbouwkundig en planologisch oogpunt te toetsen. De vergunningverlenende overheid dient op dat punt des te zorgvuldiger te zijn indien tijdens de vergunningsprocedure grieven worden geformuleerd over het werkelijk gebruik van de aangevraagde bouwwerken. En nog des te meer, indien het aangevraagde betrekking heeft op constructies die, zoals ten deze, in een voorgaande vergunning ten onrechte als verenigbaar met de bestemming landbouw werden beschouwd.

De Raad is niet bevoegd de door de overheid gedane beoordeling van de aanvraag over te doen. Hij is in de uitoefening van zijn wettigheidscontrole op een voor hem aangevochten beslissing wel bevoegd om na te gaan of de bevoegde overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot het bestreden besluit is kunnen komen.

3.

Uit de feiten uiteenzetting blijkt dat de eerdere stedenbouwkundige vergunning die door de verwerende partij werd verleend door de Raad werd vernietigd bij arrest nr. A/2014/0782 van 18 november 2014 op grond van de volgende overwegingen:

“De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de aanvraag, voor zover gelegen in agrarisch gebied, in overeenstemming is met die bestemming om reden dat “de professionele duivenmelkerij kan beschouwd worden als een para-agrarisch bedrijf, waarvan de activiteit onmiddellijk aansluit bij de landbouw en erop afgestemd is”.

Er valt echter niet in te zien op welke wijze het professioneel “beoefenen van de duivensport” zou kunnen aansluiten bij landbouw en dan nog op een zodanige wijze dat deze activiteit thuishoort in agrarisch gebied.

In de mate dat het beoefenen van de duivensport wordt beschouwd als een para-agrarische activiteit, schendt de bestreden beslissing artikel 11, 4.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen.”

In de verklarende nota bij de aanvraag die heeft geleid tot de bestreden beslissing wordt gesteld dat er belangrijke wijzigingen zijn ten aanzien van de aanvraag in 2012, waaronder het feit dat de heer Jelle Rozier sinds 1 juni 2014 *“professioneel gevestigd is als landbouwer, met de specialiteiten: pluimveehouderij, het fokken van dieren en de groothandel in levende dieren”*.

De verzoekende partijen betwisten in het administratief beroepsschrift dat de aanvraag een landbouwactiviteit zou zijn, stellende dat het *“glashelder (is) dat het college getracht heeft een mouw te passen aan voormeld arrest door te stellen dat de activiteit in hoofdzake het fokken en kweken zou zijn en niet duivensport, quod absolute non”*.

4.

Uit de overwegingen in het bestreden besluit, aangehaald in de feiten uiteenzetting, blijkt dat de verwerende partij haar conclusie dat de “hoofdactiviteit” het fokken, kweken en africhten/opleiden van duiven, betreft, louter steunt op het oprichten van een eenmanszaak (door de huurder van het bouwperceel) en de vermelde activiteiten daarvan in de Kruispuntbank van Ondernemingen. De Kruispuntbank van Ondernemingen is een databank waarin de basisgegevens van ondernemingen

verzameld zijn. De databank steunt op gegevens die door de ondernemer zelf, *in casu* de heer Jelle Roziers, worden opgegeven.

De verwerende partij steunt haar conclusie met andere woorden, zonder enig verder onderzoek louter op verklaringen van de heer Jelle Roziers, niettegenstaande de vorige vergunningsbeslissing werd vernietigd en niettegenstaande de beroepsgrievens van de verzoekende partijen. In het licht van alle gegevens van de zaak voldoet de beoordeling van de verwerende partij niet aan het onderzoek dat van een vergunningverlenende overheid mag verwacht worden bij het beschikken op grond van artikel 11.4.1 van het inrichtingsbesluit.

De verwijzing door de tussenkomenende partij naar een "saldi balans grootboekberekening" en "factuur van verkoop van gekweekte en opgeleide duiven", kan niet tot een andere conclusie leiden. Nog daargelaten de vraag of deze stukken een bewijs inhouden dat het aangevraagde in overeenstemming is met de bestemming agrarisch gebied, moet vastgesteld worden dat de verwerende partij deze stukken niet bij haar beoordeling heeft betrokken.

5.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

B. Derde en vierde middel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen voeren in het derde middel aan: "niet verenigbaar met de goede ruimtelijke ordening cfr. art. 4.3.1,§1,1°,b) en §2 VCRO en schending formele motiveringsplicht cfr. art. 2 en 3 wet 29 juli 1991".

Zij zetten uiteen:

" ...

Artikel 4.3.1,§1,1°,b) VCRO stelt dat de vergunning dient te worden geweigerd indien het aangevraagde onverenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening. Artikel 4.3.1,§2 VCRO bepaalt op welke wijze de vergunningverlenende overheid invulling dient te geven aan de goede ruimtelijke ordening.

Artikel 4.3.1,§2, 2° VCRO stelt uitdrukkelijk dat bij de beoordeling rekening dient te worden gehouden met "de in de omgeving bestaande toestand". Dit is logisch. Men dient datgene dat wordt aangevraagd te toetsen aan de constructies in de omgeving. Dit houdt enerzijds in dat rekening wordt gehouden met de onmiddellijke omgeving, m.n. het perceel zelf waarop de aanvraag betrekking heeft en de aangrenzende percelen, en anderzijds de ruimere omgeving.

In tegenstelling tot de werkelijkheid ter plaatse stelt de aanvrager het voor alsof het huis met achterliggende bijgebouwen één geheel zou vormen, dit blijkbaar om gedaan te krijgen om achteraan en verder in de tuin extra bijgebouwen te mogen optrekken en/of te behouden.

Verzoekers benadrukken nogmaals dat dit een foutieve weergave is van de feiten en hoogstens zeer recent en zonder welke bouwvergunning dan ook de onmiddellijk achter de woning gelegen bijgebouwen werden geïntegreerd in het hoofdgebouw. Eén en ander is niet conform de aanvraag en voorliggende vergunning en dient alsdan ofwel

geregulariseerd ofwel afgebroken te worden, met dien verstande dat er met dit gegeven uiteraard eveneens geen rekening mee, kan gehouden worden voor de berekening van de maximale extra oppervlakte der bijgebouwen. De ten onrechte "ingelijfde" achterbouwen in het hoofdgebouw dienen afzonderlijk in rekening gebracht te worden!

Op de bij de aanvraag gevoegde foto's is trouwens duidelijk te zien dat er ook achteraan de bijgebouwen van het huis wel degelijk al een duivenhok werd opgericht waarover nergens in de aanvraag iets wordt vermeld en waarvan vroeger reeds beslist werd dat er in woongebied geen enkele duif laat staan duivenhok kan getolereerd worden.

In deze is het bovendien algemeen geweten dat er door de zittende huurder ook vooraan in de schuur van het huis duiven worden gehouden, niet alleen voor de kweek maar ook en vooral voor de wedstrijden.

Verzoekers hebben trouwens zelf nog vastgesteld dat er op maandag en dinsdag 21 en 22 september 2015 al werken werden uitgevoerd aan het achterste hok, wederom zonder vergunning en zonder dat er ook maar op enigerlei wijze wordt rekening gehouden met de nochtans DWINGENDE uitspraak van de raad voor vergunningsbetwistingen dd. 18 november 2014.

Het is inderdaad correct dat betreffende constructies geen voorwerp uitmaken van de voorliggende vergunningsaanvraag, doch dit impliceert niet dat men er geen rekening mee dient te houden bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening van de vergunningsaanvraag. Deze bestaande gebouwen zijn relevant bij de beoordeling van de functionele inpasbaarheid, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid zoals bepaald in artikel 4.3.1,§2,1° VCRO.

In casu dient te worden vastgesteld dat in het bestreden besluit abstractie wordt gemaakt van de op het terrein aanwezige constructies. De invulling die de Deputatie geeft aan de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening is kennelijk onzorgvuldig. De motivering is gebrekkig.

... ”

De tussenkomen partij repliceert:

“ ...

Ten onrechte wordt gesteld dat de beslissing van de Bestendige Deputatie geen rekening zou hebben gehouden met de in de omgeving bestaande toestand.. Nochtans vermeldt de beslissing : "Bij de beoordeling van het gevraagde is rekening gehouden met de in de omgeving bestaande toestand".

... ”

2.

De verzoekende partijen voeren in het vierde middel aan: “niet verenigbaar met de goede ruimtelijke ordening, in het bijzonder m.b.t. het aspect hinder cfr. art. 4.3.1,§1,1°,b) en §2 VCRO en schending formele motiveringsplicht cfr. art. 2 en 3 wet 29 juli 1991”.

Zij zetten uiteen:

“ ...

Het aspect hinder is een zeer belangrijk element bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening. Het perceel van de aanvrager en van verzoeker is grotendeels gelegen in

woongebied krachtens het gewestplan Mechelen. Conform artikel 5.1.0 KB van 28 december 1972 stelt:

"Art. 5.

1. De woongebieden:

1.0 De woongebieden zijn bestemd voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf **voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goed ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd**, voor groene ruimten, voor sociaal-culturele inrichtingen, voor openbare nutsvoorzieningen, voor toeristische voorzieningen, voor agrarische bedrijven.

Deze bedrijven, voorzieningen en inrichtingen mogen' echter maar worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving."

De bestemmingsvoorschriften stellen dat bedrijvigheid maar toegelaten kan worden in zoverre deze om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een ander gebied moeten worden ondergebracht. Er mag met andere woorden geen onaanvaardbare hinder worden gecreëerd.

Verzoekers wensen in deze toch nog maar eens de nadruk te leggen, los van het gegeven of de activiteiten van aanvrager al dan niet als een para-agrarische onderneming dienen gekwalificeerd, op het feit dat een heuse "duivenfabriek" geenszins kan in de onmiddellijke nabijheid van verzoekers en verzoekers reeds gedurende jaren daarvan de zeer nadelige gevolgen dragen, nadelige gevolgen dewelke reeds klaar en duidelijk werden toegelicht en erkend in een eerdere procedure.

De provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar oordeelde in zijn negatief advies dd. 10 maart 2016 reeds dat de vergunningsaanvraag een onaanvaardbare hinder met zich meebrengt/zal meebrengen voor de omwonenden (zie stuk 4).

Verzoekers citeren en behadrukken:

"Het oprichten van 2 duivenhokken met een gezamenlijke oppervlakte van 75m² wijst op een eerder intensieve uitoefening van de bedrijfsactiviteit (het opkweken van sportduiven voor de verkoop ervan). Dit blijkt ook uit de aanvraagnota, waarin wordt gesteld dat de minimale populatie 150 duiven bedraagt. De maximale populatie kan zelfs 300 duiven bedragen.

Uit de aanvraagnota (met tijdstabel op dag- en jaarbasis) blijkt dat er minstens gedurende 6 maanden per jaar zeer frequent duiven zullen in- en uitvliegen. **Zowel bij het in- als • uitvliegen zullen telkens grote groepen (ongeveer 60 duiven) over of langsheen de omliggende percelen moeten vliegen. Bij ongunstig weer wordt er zelfs uitsluitend rond het hok getraind**

Een dergelijke schaalgrootte en intensiteit wijkt af van de traditionele, kleinschalige "duivenmelkerij", dat sinds mensenheugenis een aan het dorpsleven verwante activiteit is, en • gaat bovendien gepaard met verschillende hinderaspecten (visuele hinder, geluidshinder, hinder door fecaliën) zoals ook blijkt uit de bezwaren en het beroepschrift.

De aanvraag is wat betreft de hinderaspecten ook zeer onduidelijk over de totaliteit van de activiteiten op het perceel.

Deze activiteiten beperken zich immers niet tot het gedeelte van het terrein dat in agrarisch gebied ligt. De aan het woonhuis grenzende bijgebouwen (woongebied) worden immers ook gebruikt voor het fokken, kweken en opleiden van sportduiven. Dit blijkt ook uit de bij de aanvraag gevoegde foto's. Deze constructies bevinden zich nog dicht bij de woningen van omwonenden.

De **percelen links en rechts van de aanvraag** zijn gelegen in de goedgekeurde niet-vervallen verkaveling 011/012(1) van 14 oktober 1966. Deze aanpalende percelen kennen een louter **klassieke, residentiële invulling** (eengezinswoning + tuin + bijgebouwen in functie van het wonen).

De intensieve, para-agrarische invulling op het perceel van de aanvraag **overschrijdt de aanvaardbare te verwachten hinder voor de omliggende woningen**, zoals ook blijkt uit de bezwaren en het -beroepschrift. De_ door de aanvrager voorgestelde maatregelen komen onvoldoende tegemoet aan de te verwachten hinder:

- Het is niet duidelijk hoeveel duiven nog wel over de aanpalende percelen zouden vliegen;
- Indien de duiven om de boom op het rechts aanpalende perceel moeten cirkelen, kunnen zij nog steeds over het aanpalende perceel vliegen;
- Indien de wind uit een andere richting waait, doorkruisen de aanvliegroutes de aanpalende percelen;
- Zeer vage informatie over de impact van de lichtflits op de omgeving;
- De gedetailleerde tijdstabel toont net aan dat er zeer frequent grote groepen duiven zullen in- en uitvliegen. (eigen benadrukking)"

Zoals reeds aangehaald beschikt de aanvrager over enorm veel duiven. Alle bijgebouwen op het terrein -ook de illegale bijgebouwen - worden reeds gebruikt in functie van de duivensport.

Daarbij komt dat de aanvrager constant op een fluitje zit te blazen om de enorme groepen duiven binnen te roepen. Deze komen vervolgens in scheervlucht over het eigendom van verzoeker. Dit constant gefluit brengt enorme overlast met zich mee. Daarbij komt nog dat de aanvrager 's morgensvroeg de op heden bestaande koten begint uit te kuisen. Dit gebeurt blijkbaar met een soort van 'schraper' en maakt een enorm hels en krassend geluid. Daarbij komt dat de bestaande illegale bijgebouwen ook al dienst doen als duivenhok zodat er een onhoudbare en onaanvaardbare situatie bestaat.

Er hoeft geen tekening te worden gemaakt bij het gegeven dat duiven, net zoals andere vogels, eveneens uitwerpselen produceren. Het volledige terras aan de woning van verzoeker, evenals de ramen van deze woning en de gevelsteen, zijn 'ondergescheten' door de overvliegende groepen duiven. De situatie zoals deze op vandaag bestaat voor de verzoeker (m.n. met een illegaal opgericht duivenhok waarvan middels de bestreden vergunning de regularisatie wordt gevraagd) onleefbaar, laat staan als er nog een extra duivenhok wordt bijgeplaatst.

De Raad staat, zoals het betaamt, los van de verregaande politieke inmenging van een gemeenteraadslid dewelke gesteund wordt door zijn burgemeester uit dezelfde partij.

Verzoekers vertrouwen er op dat deze waanzin bij onderhavige procedure ten langen leste een einde zal kennen.

...

De tussenkomende partij repliceert:

“ ...

De Deputatie acht de schaal van de uitbating aanvaardbaar in zijn omgeving.

De vergunningsaanvrager bracht gegevens bij waaruit blijkt dat voor de duivenhokken slechts 150 ringen besteld zijn. Iedere sportduif dient voorzien te zijn van een ring. Indien dit niet het geval is kan de aanvrager na controle vanuit de Koninklijke Belgische

Duivenbond worden gesanctioneerd. Hiermee toont de aanvrager aan dat het aantal duiven beperkter is dan werd ingeschat door de stedenbouwkundige ambtenaar in zijn verslag.

De Deputatie oordeelt verder dat hokken met 150 geringde duiven niet vreemd zijn aan de traditionele en kleinschalige duivenmelkerij die sinds mensenheugenis een aan het dorpsleven verwante activiteit is.

De Deputatie oordeelt dat het over een duivenkweker gaat en geen recreant en dat uiteraard nooit alle duiven gelijktijdig zullen uitvliegen. De hinder die eigen is aan de activiteit is gespreid.

Het project veroorzaakt geen abnormale inkijk op de omliggende percelen.

...

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partijen voeren in het derde middel in essentie aan dat bij de beoordeling van het aangevraagde ten onrechte geen rekening is gehouden met reeds bestaande bijgebouwen, die eveneens worden gebruikt als duivenhok.

In het vierde middel betwisten de verzoekende partijen, met verwijzing naar het ongunstig verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, dat het aangevraagde verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening.

2.

Het behoort tot de taak en de bevoegdheid van het vergunningverlenende bestuursorgaan om overeenkomstig artikel 4.3.1, §1, eerste lid, 1°, b en §2, eerste lid, 1° en 2° VCRO op concrete wijze te onderzoeken of een aanvraag beantwoordt aan de eisen van een goede ruimtelijke ordening, waarbij het vergunningverlenende bestuursorgaan rekening dient te houden met de in de omgeving bestaande toestand.

De Raad kan zijn beoordeling van de eisen van de goede ruimtelijke ordening niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. Hij kan in de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidsstoezicht wel nagaan of de vergunningverlenende overheid de haar ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen dat elke eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat deze afdoende moeten zijn.

Een vergunningsbesluit moet derhalve duidelijk en op afdoende wijze de redenen opgeven waarop het vergunningverlenend bestuursorgaan haar beslissing steunt.

Bij het beoordelen van de wettigheid van een vergunningsbeslissing moet derhalve rekening gehouden worden met de redenen die omschreven zijn in de vergunningsbeslissing en kan er geen rekening worden gehouden met aanvullende argumentatie in latere procedurestukken.

4.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de te regulariseren duivenhokken volledig in agrarisch gebied zijn gelegen en dat het woonhuis, inclusief de aangebouwde bijgebouwen, gelegen zijn in woongebied. De verwerende partij stelt verder dat de beoordeling is beperkt *“tot de 2 te regulariseren duivenhokken die het voorwerp uitmaken van de aanvraag”* en dat *“de overige constructies op het perceel (bestemming ‘woongebied’), die volgens het eerder genoemde proces-verbaal werden opgericht zonder stedenbouwkundige vergunning, (...) geen deel uit(maken) van de aanvraag”*. Ook uit de overige overwegingen in de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij, zoals de verzoekende partijen aanvoeren, bewust abstractie maakt van de reeds bestaande bijgebouwen op het terrein.

De verzoekende partijen formuleren ook grieven die betrekking hebben op het aantal duiven. In de bestreden beslissing wordt, bij de beoordeling van de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening, rekening gehouden met *“hokken met 150 geringde duiven”*.

5.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar heeft voor de aanvraag die heeft geleid tot de bestreden beslissing twee verslagen opgemaakt. Het eerste verslag werd opgemaakt op 10 maart 2016. Het tweede verslag werd opgemaakt na een plaatsbezoek dat doorging op 22 april 2016.

Zoals blijkt uit de beoordeling in de voormelde verslagen, aangehaald in de feitenuitleg, is het houden van duiven op het betrokken terrein niet beperkt tot de constructies van de aanvraag. In het tweede verslag wordt expliciet gesteld: *“Uit het plaatsbezoek bleek dat de bedrijfsvoering van de aanvrager zich niet beperkt tot de hokken die deel uitmaken van de aanvraag”*. Volgens het verslag worden ook de aan het woonhuis grenzende bijgebouwen (woongebied), die zich nog dicht bij de woningen van de omwonenden bevinden, gebruikt voor het houden van duiven. De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar stelt verder nog dat het slopen van de bedoelde bijgebouwen niet kan betrokken worden bij de aanvraag omdat ze er geen deel van uitmaken.

In het tweede verslag wordt aangehaald dat de aanvrager stelt dat het aantal duiven werd teruggebracht tot 140 en dat daardoor de impact van de bedrijfsvoering is afgenomen. De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar stelt daartegenover dat (1) de aanvraag het regulariseren en verplaatsen van de bestaande hokken betreft, maar niet het verkleinen ervan (2) dat de aanvraag niet voorziet in een daling van de capaciteit overeenkomstig met het aantal ringen waar de aanvrager naar verwijst (3) dat tijdens het plaatsbezoek kon worden vastgesteld dat de aanwezige hokken inderdaad niet op volledige capaciteit benut zijn en dat deze vaststelling strookt met een mogelijk verschil tussen het aantal aanwezige duiven en de maximale capaciteit (4) dat de beoordeling van de impact van de bedrijfsvoering van de aanvrager niet gebaseerd mag worden op het aantal ringen en/of duiven dat op een bepaald moment in de tijd aanwezig is, maar moet afgewogen worden aan de hand van de capaciteit van de constructies en (5) dat slechts een aanvraag waarbij de maximale gezamenlijke capaciteit van de constructies op het terrein wordt teruggebracht, kan aanleiding geven tot een herevaluatie van de potentiële hinder.

6.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij weliswaar kennis had van het gegeven dat ook andere gebouwen dan deze betrokken in de aanvraag deel uitmaken van de duivenactiviteiten op het terrein, maar er bewust abstractie van maakt omdat deze gebouwen geen deel uitmaken van de aanvraag. Bij het beoordelen van de hinderaspecten van een aanvraag dient echter rekening gehouden te worden met alle (bestaande) onderdelen van een inrichting, zelfs indien een aanvraag beperkt wordt tot bepaalde onderdelen. De bestreden beslissing steunt derhalve niet op in feite en

rechtens aanvaardbare motieven door bewust abstractie te maken van een aantal onderdelen van de bedrijfsvoering.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar stelt in zijn verslag dat de beoordeling van de impact van de bedrijfsvoering van de aanvrager niet gebaseerd mag worden op het aantal ringen en/of duiven dat op een bepaald moment in de tijd aanwezig is, maar moet afgewogen worden aan de hand van de capaciteit van de constructies. De verwerende partij gaat daar in de bestreden beslissing motiefloos aan voorbij. Ze gaat uit van een capaciteit die merkelijk lager ligt dan de capaciteit van de constructies die het voorwerp uitmaken van de aanvraag, waardoor de bestreden beslissing ook op dat punt niet steunt op in feite en rechtens aanvaardbare motieven.

7.

Het derde en het vierde middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer Marcel BEIRINCKX is ontvankelijk.
2. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 4 mei 2016, waarbij aan de tussenkomende partij de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het aanpassen, regulariseren en deels verplaatsen van bestaande duivenhokken in agrarisch gebied op een perceel gelegen te 2560 Nijlen, Bevel-Dorp 9 en met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie A, nummer 27P.
3. De Raad beveelt de verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partijen en dit binnen een termijn van vier maanden te rekenen vanaf de dag na de dag van de betekening van dit arrest.
4. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, ten laste van de verwerende partij
5. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 20 februari 2018 door de vierde kamer.

De griffier,

De voorzitter van de vierde kamer,

Jonathan VERSLUYS

Nathalie DE CLERCQ